



Огняновъ прегърна новия другаръ и произнесе съ ясенъ гласъ — „добре дошелъ“ — па го цѣлуна съ жаръ по дветѣ бузи. Ние всички ржкоплѣскахме.

— Стига! Тишина! — прекъсна ни учителтъ, но не сърдито, а съ явно задоволство. Той показа мѣсто на новия ни другаръ и го придружи до чина.

Хр. Спасовски

КОЛЕЛОТО

Малкиятъ Митко се връщаше отъ нивата. Той видѣ въ полето разпрегната кола, а задъ нея — човѣкъ. Добижи се. Предното колело на колата бѣше строшено. Предъ него се бѣ изправилъ чичо Горанъ и се чудѣше, какво да прави.

— Митко, тичай, чичовото, и кажи на нашъ Ивана да докара веднага предното колело на нашата стара кола!

Митко се затече къмъ селото, но не намѣри у чичови Горанови никого. Ами сега? Какъ да му помогне?

Той видѣ подъ навеса старата кола. Взе камъкъ, чукна нѣколко пѣти и извади желѣзната клечка на предната ось. Запъна подъ осъта едно дърво и я подигна. После почна да върти колелото около нея и го извади. То бѣше тежко, и Митко не можеше да го носи. Но той знаеше, какъ се кара колело.

Изправи го да се застой на наплатитѣ и почна да го търкаля предъ себе си. Така измина нѣколко улици и стигна до полето. Тамъ мѣстото бѣше малко наклонено и колелото се търкаляше бързо. Момчето тичаше следъ него и едва го настигаше да го управя.

Чичо Горанъ съгледа малкиятъ помощникъ и се затече да го посрещне.

— Голѣмъ да порастнешъ, чичовото! — рече му той. Ти ми направи голѣма услуга. Никога нѣма да я забравя.

Митко слушаше и му бѣше драго, драго, че е можалъ да послужи на чича си Горана.

Георги Райчевъ